

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Ἄλλοτε ἐν τούτοις τῆς θείας μου Εὐρώπης ἦτο αὐτός ὁ Ζεὺς ἐραστής! . . . Καὶ ἐμὲ, ἐμὲ τὴν κόρην τοῦ Κάδμου, ὑβρίζει οὗτος, ὁ Λυδός!

ΖΕΥΣ

Σὲ ὑβρίσα, Σεμέλη; Συγχώρει μεῖ ἐγὼ σήμερον βαρὺν τὸν στόμαχον καὶ ἐργάζεται εἶδος ὕπνου.— Τί γίνεται ἡ Εὐρώπη; Ὁ κακοήθης ἐκεῖνος Ζεὺς! . . .

[Σεμέλη ἀνεγειρομένη μεθ' ὄρου.]

Εὐφήμει, ἄθλιε! Εἶσαι βουῆ!

[Φεύγει]

ΖΕΥΣ κατ' ἴδιον

Ἐγενόμην καὶ τούτο χάριν τῆς θείας σου!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστραφεῖσα βιαίως

Φύγε, φύγε, Λυδὲ! Ἔρχεται ἀνθρωπός τις! Ἔρχεται νομίζω ἡ τροφός μου. Φύγε!

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν

Φεύγω! Εφουγον!

(Ὁ Ζεὺς κρημνίζεται εἰς χαράδραν καὶ χάνεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Σεμέλη. Προσέρχεται ἡ Εἰλείθουα εἰς σχῆμα ὠραίας καὶ σεμνῆς γυναίκος.]

ΣΕΜΕΛΗ χωρήσασα βήματά τινα πρὸς αὐτήν

Ποία εἶσαι σύ; Ὅταν κυνηγῶ εἰς τὰ ὄρη, μέχρις οὗ ὁ ὀφθαλμὸς βλέπει, κωλύεται τοῖς θνητοῖς ἢ πλησίον μου διέλυσαι. Σὺ πῶς ἐτόλμησες νὰ ἔλθῃς τοσοῦτον ἐγγὺς πρὸς τὴν κόρην τοῦ βασιλέως;

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Μὲ ἐζήτησες. Εἶμαι ἡ Εἰλείθουα.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ἡ Εἰλείθουα! . . . Ναὶ σὲ ἐζήτησα, σὲ ἐπικαλέσθην. Φοβοῦμαι πολὺ μὴν ἦμαι μήτηρ. Ἐνώπιόν σου, θεῶ, οὐδὲν μυστήριον ἐρώσης γυναικός: ἠγάπησα νεαρὸν ἄνδρα, ἐμμανῶς ἀγαπῶντά με. Ἐδῶ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ἐρχομένη δῆθεν πρὸς θήραν, διαλανθάνω τὰ ὄμματα τοῦ πατρός μου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ ὄμματα τοῦ Λυδοῦ. Ἐγὼ κρατῶ φερέτραν καὶ βέλη καὶ ἐγὼ πίπτω τρα-

θεῖσα ὑπὸ τῶν βλεμμάτων του! Ἴδου πῶς φοβοῦμαι ὅτι εἶμαι μήτηρ καὶ σὲ ἐπικαλούμην, Εἰλείθουα. Ὁ Λυδός! . . . Ὡ, εἴαν ποτε ἀνέβαινον εἰς τὸν Ὀλυμπον, πολλαὶ θεαὶ ἀναχωροῦντα θὰ ἠκολούθουν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐλόμεναι τὸν ἐρωτὰ του ἀντὶ τῆς ἀθανασίας!

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Σὲ ἀπατᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Τίς;

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὁ Λυδός;

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Ναὶ. ἔχει γυναῖκα, εἶναι ἔγγαμος. Σὲ ἀπατᾷ. Οὐδὲ λέγεται Λυδός. Τὸ ὄνομά του εἶνε ἄλλο.

ΣΕΜΕΛΗ

Μὲ ἀπατᾷ; . . .

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Ναὶ. Εἶνε οὐχὶ ποιμὴν ὡς σοὶ φαίνεται καὶ παρουσιάζεται, ἀλλὰ μέγας στρατηγός, πολλὰ πορθήσας ἄστεα ἀλλὰ καὶ πολλὰς καρδίας.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς λέγεται λοιπόν;

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Ἄδυνατῶ νὰ σὲ εἶπω τὸ ὄνομά του. Ἐρώτησον αὐτὸν καὶ θέλει ἴσως σὲ τὸ εἶπῃ. Ἄν ἀρνηθῇ, τότε εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει νὰ μάθῃς αὐτὸ καὶ ἐννοήσῃς τίς ὁ ἀνὴρ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὡ, τίς τρόπος, τίς;

ΕΙΛΕΙΘΟΥΑ

Εἶνε γενναῖος ἀνὴρ καὶ ἂν ποτε σοὶ ὀρκισθῇ, οὐδέποτε θὰ παραδίασῃ τὴν ὄρου σου καὶ ἂν ἀναστραφῇ ὁ κόσμος. Ἴδου καὶ πὼν ὁ τρόπος: ὀρκισθὲν πρῶτον αὐτὸν ὅτι θέλει τελέσῃ ὅ,τι θέλεις τῷ ἀπαιτήσῃ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἰσχυρότερον ;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἰσχυρότερον ἔχει μόνον τὸν ὄρκον ὃν δίδαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στύγος. Ἀρσοὶ ὄρκισθῆ λοιπὸν ἐκεῖ. Ἐνθυμοῦ. εἶτα ζήτησον νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν σου ὡς προσέρχεται εἰς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύζυγον.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, τὸν ἄπιστον! — Πῶς προσέρχεται εἰς αὐτήν ; Ποῦ ἔχει, ποῖαν ἔχει γυναῖκα τοῦ νόμιμον ;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Προσέρχεται πρὸς ἐκείνην φέρων περὶ τὴν κεφαλὴν κνήκας χρυσοῦν καὶ πτερῶν πληθὺν περὶ αὐτὸ, σπαθὴν ἀδαμαντίνην περὶ τὴν ὀσφύν ζωννύμενος, τοὺς πόδας μικρὰς ἐνωπλισμένους περόνας, εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ὤμους φερῶν ἀργυραυγεῖς ἐπωμίδας.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, τὸν ἄπιστον! — Τί εἶνε αὐταὶ αἱ ἐπωμίδες ;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἄ, εἶνε αὐταί. Ἐπωμίδες. Ὠραῖος πολεμικὸς κόσμος τῶν Περσῶν μεγιστάνων. Χρυσαὶ πτέρυγες τῶν ὠραίων πολεμιστῶν. εἶνε ἄθροισμα διαχρύσων καὶ εὐτέχνων χρυσῶν περὶ στρογγύλον ἀργυροῦν πέταλον, ὅπερ ἐμπορπίζεται εἰς τὸν ὤμον, οἱ δὲ χρυσοὶ κυματίζουσι σαγηνεύοντες οὕτω τὴν νίκην, τὰ νήπια καὶ τὰς νεάνιδας.

ΣΕΜΕΛΗ

Καὶ ὅμως ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὸν χωρὶς ἐπωμίδων !

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

εἶνε πλᾶνος.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἦ, εἰάν οὕτως ἔχει, εἶνε θηρίον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ὅχι, θὰ ἴδης, εἶνε προσηνῆς καὶ εὐμάλακτος καρδία. Ἐάν ἐπιμείνης θὰ φανῆ ἐνώπιόν σου ὡς ἔχει ἀληθῶς· εἰάν ἴδης τὰς ἐπωμίδας εἰς τοὺς ὤμους του, τότε θὰ μάθης τὸ ὄνομά του. Μὴ φοβοῦ. Τὰ δὲ σπυδαῖα, ἔς ἄλλοτε, Σεμέλη. Τώρα φρόντισον

νὰ μάθης τὸν ἄνθρωπον. Σὲ ἀπατᾷ. Πίσταυσον· εἶμαι ἡ Εἰλειθεῖα.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὦ, πιστεύω! εἶδα αὐτὸν πολλάκις νὰ παίζει καὶ νὰ δαμάζῃ ἀφελῶς τοὺς λέοντας τῶν δασῶν. Φαίνεται ὅτι εἶνε μέγας· κίθνομαι τὴν δυνάμιν του εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἄ, τὸν ἄπιστον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ ἀπελπίζου. Σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ περιπαθῶς. Τίς οἶδεν· ἴσως καταλίπη τὴν πρώτην του σύζυγον χάριν σου· Ἐάν δεχθῆ νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ ὡς ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἐκείνης, τοῦτο ἔσται τὸ ἀριστον τεκμήριον ὅτι θὰ λησμονήσῃ τέλει τὴν παλαιάν κοιτίδα του.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλλως θὰ παραβῆ τὸν ὄρκον του· καὶ μὲ εἶπες—

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί· καὶ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ οὐδὲ θὰ εἰκάσῃ ὅτι τοιοῦτόν τι θὰ τῷ ἀπαιτήσῃ, θὰ ὄρκισθῆ εἰάν ἐπιμείνης. — Ἴσως ἔλθῃ μετὰ μικρόν· μὴ εἶπες τι περὶ ἐμοῦ· ἐγὼ φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Ἄλλὰ...

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἐς ἄλλοτε τὰ σπυδαῖα. Θέλω σοὶ ἐπανέλθῃ. Μάθε πρῶτον τὸν ἀληθῆ ἔραστήν σου. Ὀρκισον αὐτὸν εἰς τὴν Στύγα· εἶτα ἐπὶ τοῦ ὄρκου ζήτησον νὰ προσέλθῃ ἐγγύς σου ὡς προσέρχεται ἐνώπιον τῆς νομίμου συνεύνου του. Φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἦ, θὰ ἀποθάνω!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ φοβοῦ. Θάρρει καὶ θέλε· ὅλα παρέρχονται καὶ ὅλα ἀποκτῶνται. — Χαῖρε. — Μὴ εἶπες τι περὶ ἐμοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὅχι.—Θὰ ἐπανέλθῃς;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί.—Υγίαίνε. Προσοχή!

[Ἡ Εἰλειθεῖα ἀπέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Σεμέλη μόνη. Μένει εἰς βαθεῖαν σιγὴν. Μετὰ μικρόν.

ΣΕΜΕΛΗ ἄδουσα

I

Λύραν δότε μοι, γόητρα δότε
 Νά μαγεύσω τὰ στήθη παντός·
 Καὶ ὁ βράχος ἂν κλαύσῃ αὐτός,
 Ἴσως κλαύσῃ κ' ἐκεῖνος κ' ἂν τότε.

Λύραν δότε μοι, φίλτρα μαγίστης·
 Ἐν μου ἄσμα φρικτὸν γὰρ ἀκούσθῃ
 Καὶ τὸ στήθος του γὰρ ἀκρίσθῃ
 Εἰς ἔν ἄσμα κατάρας καὶ λύσθῃ.

II

Ὦ σκληρὲ, δὴ ἠγάπησα τόσον
 Καὶ ἐπίστευσα τόσον πολὺ,
 Ἦσαν μαύρη θανάτου γολθὴ
 Κ' ἐγὼ ἔδωκα παυσαμένη ὡς ὄροσον.

Ὦ σκληρὲ, εἴθε, εἴθε ν' ἀπλοῦται
 Αἱματίνῃ πλατιστα κηλῖς
 Ὅπου αἶφνης ἐν χιτλοῖς φιλεῖς
 Καὶ κρανίον νεκροῦ νά γυμνοῦται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Σεμέλη. Ἐμφανίζεται ὁ Ζεὺς, ὡς πρότερον, ὑπὸ ἔνδυμα ποιμένος.

ΖΕΥΣ

Ὅποιον ἄσμα! Ἄνανεοῦται ὁ ἔρωϊς σου.

ΣΕΜΕΛΗ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἰλαρὰ

Οὐδέποτε ἔπαυσεν ἄλλ' ὁ σὸς ἐσβέσθη.

ΖΕΥΣ

Ἐσβέσθη; Πλανᾶσαι.

Ἄφ' ὅτου με ἠτένισες πυρκαϊὰ με κτεῖναι
 Καὶ μ' εἶν' ἐλαίου ὡς βροχὴ τὰ μειδιάματά σου·
 Ἄν ἀνατέλλῃ, φίλη μου, ὁ ἥλιος κ' ἐκπνέῃ
 Ὁ ἔρωϊς μου αἰώνιος ζῆ εἰς τὸ φίλημά σου!

Ἐντός μου ζῶσιν ἀδελφὰ περιστερὰ καὶ λύκοι
 Ἄφ' ὅτου με ἐθώπευσες με τὴν ἀδραν σου χεῖρα·
 Καὶ εἶμαι ὅλος ἔτοιμος, ὡς πυριταποθήκη,
 Νά ἐκτραγῶ εἰς ἔνα σου αὐτῶν ὀφθαλμῶν σπινθήρα.

ΣΕΜΕΛΗ εὐχαρις

Ὦ, ὦ!... Ἠσυχάσατε.—Ποῦ εἶχες κρυβῆ.

ΖΕΥΣ

Ἐγὼ; Ἐπανέλαβον τὴν ἀναπνοήν μου
 δύο ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἄλλ' εἰπέ με
 λοιπόν: Τίς ἦτο ἐκεῖνη;

ΣΕΜΕΛΗ

Κανεῖς. Ἡ τροφός μου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, σὲ ἐζήτουν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί, καὶ θὰ φύγω.

ΖΕΥΣ

Ἄ, ὄχι, ὄχι· λυπήσου με. Ποῦ θέλεις νά
 μείνω; Μόνος μου, ἔρημος, ἐν μέσῳ τῶν
 αἰγῶν;

ΣΕΜΕΛΗ μὴ κρατουμένη

Οὐδαμῶς· πλησίον τῆς γυναικός σου καὶ
 ἐν μέσῳ τῶν βραχιόνων της.

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν ὡς τρωθεῖς

Τῆς γυναικός μου!

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί. Εἶσαι ψεύστης, εἶσαι πλάνος, οὔτε
 με ἀγαπᾶς, οὔτε ἠγάπησες. Με ἠπάτησες
 μόνον· ἔχει καλῶς, βλέπομεν ἀργότερα.
 Χαῖρε!

ΖΕΥΣ

Σεμέλη!...

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Βόσκησον τὰς αἰγὰς σου!

ΖΕΥΣ γονυκλιτῶν

Σεμέλη, σὲ ἀγαπῶ. Ἴδέ με!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστρέφουσα

Εἰπέ με τὸ ἀληθές σου ὄνομα. Εἰπέ με
 πῶς λέγεσαι ἀληθῶς καὶ ὀρκίζομαι αἰώνιον
 πρὸς σὲ ἔρωτα.

ΖΕΥΣ

Τὸ ἀληθές μου ὄνομα! Λυδός.—Πῶς σὲ
 ἀγαπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Εἰπέ με, διότι ἔφυγον!

ΖΕΥΣ

Τὸ βαπτιστικόν μου τάχα ὄνομα θέλεις;

ΣΕΜΕΛΗ

Τὸ ἀληθές ὄνομά σου.

ΖΕΥΣ

Ἀθανάσιος Ζηνόδιος.

ΣΕΜΕΛΗ

Ψεύδουσαι· αὐτὰ εἶναι ὀνόματα τρωγλοδυ-
τῶν· σὺ ὅμως εἶσαι καταγωγῆς εὐγενούς καὶ
τρανὸν δείγμα ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου. Εἰπέ με
τ' ὄνομά σου καὶ σὲ συγχωρῶ. Σὲ ὀρκίζω εἰς
τὸ ἀληθές σου ὄνομα ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ ὑπερηφάνως

Εἶμαι ὁ ἔρων τῆς Σεμέλης. Ἄρκεται;

ΣΕΜΕΛΗ ἠπίως

Ὅχι. Σὲ ἠγάπησα τόσον καὶ γὰρ ἄγνοῶ
τίνα ἠγάπησα! Ἄ, εἶσαι θεῖον!

[Κλαίει]

ΖΕΥΣ

Ἄρκεται νὰ σ' ἀγάπῃ
Μετὰ θέρμης αἰωνίως,
Πλὴν γὰρ νὰ σὲ εἰπῶ
Ποῖος εἶσαι ἐγώ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Διατί ποθεῖς νὰ μάθης;
Εἶν' αἰνίγματα ὁ βίος...
Μὴ παντός τὴν λύσιν μάθης,
Μὴ, θά λυπηθῆς.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Ἄν ὁ Φοῖβος ἀνατίλλῃ
Χείων ῥόδα θαυμασίως,
Σὲ ἀρκεῖ αὐτό, Σεμέλη·
Βλέπε, θαύμαζε.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

Ποῖος εἶσαι σὺ, εἰπέ μοι,
Ὅ γλυκὺς κιθαρωδός
Ὅν αὐτός ὁ λέων τρέμει
Καὶ πᾶς—

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐάν ἔχῃς τὴν καρδίαν
Ὅπως γέλωτα παιδός,
Διατί τηρεῖς ἀγρίαν
Σιγὴν;

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ὦ, ἰδὲ τὰ δάκρυά μου!
Μὴ γέλῃς παιγνιωδῶς·
Πόνησον τὸν ἔρωτά μου...
Ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ

Ὁ Λυδός.

Πίπτε εἰς πιστὴν ἀγκάλην
Καὶ λησμονεῖ τὴν ζωὴν
Καὶ εἰς φίλημά σου πάλιν
Τὴν ὑστάτην δὸς πνοήν.

Δύναμαι ἂν ἀπαιτήσῃς
Καὶ τὸν ἥλιον νὰ σβύσω!

[Συνερχόμενος]

Ἄλλ' ἐάν αὐτὸ θελήσῃς
Εἰς τὸ σκότος πῶς νὰ ζήσω
Καὶ τυφλὸς εἰς τὰς πλευράς σου,
Δίχως νὰ θεῶμαι τὰς,
Τὰς καλλίστας χάριτάς σου,
Δίχως—

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς με ἀπατᾷς!

ΖΕΥΣ

Ἐάν σὲ ἀπατῶ, συναινῶ νὰ ἀποθάνω.
Τί τούτου μείζον;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἡ ἀλήθεια. Εἰπέ με αὐτήν.

ΖΕΥΣ

Εἶπα.

ΣΕΜΕΛΗ

Οὐδὲν εἶπες.—Λυδὲ, ἀκουσόν με: παραι-
τοῦμαι τῆς γενεᾶς σου, τοῦ ὀνόματός σου,
τῆς γυναικός σου· ὀρκίσου μοι ὅμως ὅτι
ἐκτὸς τούτων πᾶν ὅ,τι ἄλλο σὲ ζητήσω,
ὀρκίσου μοι ὅτι θέλεις τελέσῃ.

ΖΕΥΣ

Ἐκτὸς τούτων, πᾶν ἄλλο πράττω καὶ
ὀρκίζομαι ὑπὲρ σοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὀρκίσου εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός.

ΖΕΥΣ σόννους

Τῆς Στυγός!...

[Καθ' ἑαυτόν]

Βεβαίως ἐδῶ εἶνε ὁ δάκτυλος τῆς Ἥρας.